

„Мечтите са много важни. Не можеш да постигнеш нещо, преди да си го представиш.“

Джордж Лукас

“Остава по-малко от час до последния мач от турнира. Оглеждам залата, всички тези места ще бъдат заети и зрителите ще гледат как играя. Не знам притеснение или възбуждане изпълва тялото ми. Няма връщане назад. За това мечтах, за това се борех и сега ще го изживея. Ще спечеля!”

Но несбъднати мечти има много... и това беше една такава. Загубих. Обвинявах себе си, отбора си, треньора. “Защо не стана? Къде сгреших?” След дълги размисли върху това и още много тренировки накрая разбрах. Приемах това като мечта, а не като цел. Представях си как печеля първото място, как вдигам купата и всички крещят името ми. Приех, че това е действителността, че ще се случи независимо от всичко. И това беше грешка. Разочарованието, което изпитах след това, ме накара да се откажа. Да зарежа детската ми мечта. Още една грешка. Сега знам, че ако искам да направя нещо не трябва да мисля за него като мечта, а като цел.

Мечтите са една прекрасна реалност, сътворена от желанията ни, в която се прехвърляме за миг. Изведнъж, без да усетим, се завръщаме от сладкия унес на "невъзможните" искания в разочароващата действителност. Мечтите представят свят, перфектен свят, където господарите сме ние. Когато се чувстваме тъжни, стресирани или отчаяни, мечтите са там, за да ни подкрепят в трудните моменти. Можем да си представим всичко, което искаме, и поне за момент да се почувстваме сякаш го притежаваме. Скокът на въображението е задължителен, за да се разширява съзнанието. А с разширяването на съзнанието, се увеличават и целите ни.

Да, за да постигнем нещо, трябва първо да си го представим. Но тази представа е различна от мечтите. Създаваме картина на желаното и как се доближаваме до него. Когато това е нещо абсолютно постижими за нормалния човек, това не е мечта. Да искаш магически или суперсили, да си безсмъртен или недосегаем - това са мечтите. Неща, които обикновеният човек не би постигнал. Когато някой каже “Мечтая си да спечеля.”, той приема това за нещо недостижимо. Но когато каже “Искам да спечеля, ще спечеля.” вече знае, че може да го направи.

Естествено, няма нищо лошо, ако си представяме победата. Лошото идва, ако забравим кое е фантазия и кое - действителност. Колкото и привличаща да е тази картина, все някога трябва да се върнем в реалността. Мечтите и фантазиите са прекрасен начин да се пренесем в друго измерение, но нямат силата да пренаредят живота ни. Трябва да различаваме мечтите и битието. Едно е да си представяш, че притежаваш нещо, друго е наистина да го имаш.

И все пак мечтите, дори и невъзможни, са нещо изключително важно. Точно както сънищата, те могат да покажат, изяснят и решат някакъв проблем. Бягането от реалността от време навреме е полезно. После можем да видим ситуацията от изцяло различен ъгъл. Може да ни вдъхновят за нова цел. Могат да ни накарат да изпитаме

нови емоции или да се замислим как бихме реагирали в дадена ситуация. Така надграждаме себе си и откриваме нови хоризонти.

Сега, в същата зала, оглеждам отново празните трибуни. След малко ще се напълнят с хора, които ще ме гледат как играя. Надежда и сигурност изпълват тялото ми. Няма връщане назад. Това искам, това желая, за това се боря. Но този път не е мечта, това е план. След този мач ще има още, и още, и още, и така, стъпка по стъпка ще стигна върха. А през това време ще мечтая да притежавам удар, достатъчно силен да пробие и най-твърдата скала. Невъзможно за обикновения човек, но кой е обикновен в мечтите си?

Валентина Тачева